

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 26/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 29 października 2020 roku w sprawie II K 467/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza art. 60 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie wobec oskarżonego podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego i okoliczności sprawy wynikało, iż zostały spełnione przesłanki uzasadniające zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, tj. postawa sprawcy, który przyznał się do</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>zarzucanego czynu, wyraził skrucę oraz szkoda została naprawiona w stosunku do pokrzywdzonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Przede wszystkim, w odniesieniu do zarzutu sprecyzowanego w apelacji obrońcy oskarżonego, przypomnieć należy, że uchybienie takie może polegać na błędnej subsumcji określonego zachowania pod przepis prawa, na zastosowaniu określonego przepisu prawa, pomimo że ustawa nie pozwala na jego zastosowanie lub na niezastosowaniu określonego przepisu prawa, gdy ustawa nakazuje jego zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego w sytuacji, kiedy strona kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia</p>				

faktyczne domagając się zastosowania określonego przepisu prawa materialnego do – konkurencyjnej wobec przyjętej przez Sąd – forsowanej wersji zdarzenia. Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego także wówczas, gdy ustawa stwarza organowi postępowania tylko możliwość zastosowania określonego przepisu. A zatem, o obrazie prawa materialnego można mówić jedynie wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.07.1974 r., V KR 212/74, opubl. OSNKW 1974, Nr 12, poz. 233; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2002 r., V KKN 319/99, Legalis). Orzeczenie musi być oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis).
Zarzut obrazy prawa materialnego może powstać tylko na bazie niekwestionowanych ustaleń. Innymi słowy, musi mieć zakotwiczenie w niespornych ustaleniach faktycznych.
Zwalczanie ustaleń nie stwarza punktu zaczepienia dla zarzutu obrazy prawa materialnego, dla którego bazą (punktem wyjścia) są ustalenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.01.2007 r., V KK 177/06, Legalis).

W tym kontekście zważyć należy, iż obrazą prawa materialnego będzie między innymi niezastosowanie instytucji materialnoprawnych dotyczących środków reakcji karnej o charakterze obligatoryjnym, np. nadzwyczajnego złagodzenia lub obostrzenia kary, czy obligatoryjnego orzeczenia o dozorze (D. Świecki, w: Świecki, KPK. Komentarz, t. 2, 2017, s. 150).
Przy czym - poza konkretnymi, wynikającymi z

przepisów ustawy
przypadkami oraz
możliwości
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
młodocianemu -
ustawodawca
przyznał sądowi
uprawnienie do
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
również w
szczególnie
uzasadnionych
przypadkach. W
przepisie art. 60 §
2 k.k. zaś wskazano
przykładowe
zachowania, które
mogą zostać w ten
sposób
zakwalifikowane.
Jest to jednak
katalog otwarty,
pozwalający na
przytoczenie, w
jakiego rodzaju
przypadkach należy
upatrywać
uzasadnienia dla
nadzwyczajnego
złagodzenia kary.
Ich istotą jest
natomiast to, że
w przypadku ich
wystąpienia, biorąc
pod uwagę stopień
bezpprawności
zachowania
sprawcy, nawet
najniższa kara,
wymierzona na
podstawie
ustawowego
zagrożenia, byłaby
niewspółmiernie
surowa. Jak słusznie
wskazuje się,
przypadek mogący
mieć wpływ na

nadzwyczajny wymiar kary nie może być wyłącznie uzasadniony (gdyż wówczas zastosowanie znajdują wobec niego standardowe dyrektywy wymiaru kary), lecz musi charakteryzować się elementami wyjątkowości zaistniałej sytuacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28.03.2018 r., II AKa 34/18, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2019 r., V KK 125/18, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19.09.2012 r., II AKa 249/12, Legalis). Do elementów takich zalicza się nietypowość samego zdarzenia lub takie cechy sprawcy, które będą charakteryzowały go w sposób wyjątkowo pozytywny – zwłaszcza wskazując przemiany w jego postawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2019 r., V KK 125/18, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 10.10.2019 r., II AKa 162/19, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w

Szczecinie z
16.09.2010 r., II AKa
130/10, Legalis).

Z ugruntowanej
linii orzeczniczej
wynika, że sąd
jest zobowiązany do
zbadania
całokształtu
ujawnionych
okoliczności –
zarówno
obciążających, jak i
łagodzących,
charakteryzujących
czyn i samego
sprawcę. Wynik
takiego bilansu musi
bezdyskusyjnie
prowadzić do
wniosku, że w danej
sprawie występuje
przewaga
okoliczności, które
przemawiają na
korzyść oskarżonego
(np. wyrok Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu z
13.9.2018 r., II
AKa 210/18, Legalis;
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Gdańsku z 11.9.2014
r., II AKa 291/14,
Legalis; por. także:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Gdańsku z 16.7.2019
r., II AKa 109/19,
Legalis). Sąd
podejmując decyzję
o nadzwyczajnym
złagodzeniu kary w
dalszym ciągu jest
bowiem związany
dyrektywami
wymiaru kary, o
których mowa w

przepisie art. 53 KK (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 12.4.2018 r., II AKA 6/18, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15.4.2014 r., II AKA 21/14, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 13.11.2013 r., II AKA 334/13, Legalis; por. również: J. Raglewski, Stosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary, s. 49 i n.).

W razie zaistnienia takiej sytuacji, jeżeli sąd orzeknie karę w ramach ustawowego zagrożenia, możliwe jest podniesienie zarzutu niewspółmierności kary. Norma zawarta w przepisie art. 60 § 2 k.k. nie ma jednak charakteru bezwzględnie wiążącego, lecz stanowi wyłącznie fakultatywne uprawnienie sądu. Błędem będzie natomiast postawienie zarzutu obrazy prawa materialnego (tak też w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego red. A. Grześkowiak, K.

<p>Wiak, wyd. BECK wyd. 7, 2021).</p> <p>W aspekcie powyższego, Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać obrazy przepisu prawa materialnego w zakresie przewidzianym w zarzucie.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju tj. grzywny lub kary ograniczenia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obraza art. 4 i art. 410 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego tj. wyjaśnień oskarżonego co do okoliczności popełnienia przez niego czynu zabronionego, przyznania się do winy, wyrażeniu skruchy oraz ujawnienia motywacji do popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Niezasadne okazały się zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, rozważył wszystkie ustalone na ich</p>				

podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Jednocześnie ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu spotkały się z pełną akceptacją Sądu Okręgowego. Analiza wszystkich okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, że można przyjąć, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego był znaczny. Bowiem oskarżony swoim zachowaniem naruszył podstawowe dobra chronione przez przepisy prawa, a mianowicie życie i zdrowie innej osoby (której groził użyciem przemocy, a także kierował w jej stronę pistolet pneumatyczny). Decyzję o popełnieniu przestępstwa podjął świadomie, zdając sobie sprawę z

możliwych
konsekwencji
swojego czynu (ale
zapewne licząc
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej), a nadto,
znamiennie jest, że
przedmiot, który
posłużył mu do
zastraszenia
pokrzywdzonego
oskarżony miał przy
sobie ukryty pod
odzieżą - co świadczy
o planowym i
celowym działaniu,
a nie zachowaniu
przypadkowym,
spowodowanym
impulsem.

W aspekcie
powyższego,
twierdzenia
skarżącego
sprowadzające się
do sugerowania,
jakoby Sąd meriti
nie rozważył w
sposób należyty
okoliczności
przedmiotowej
sprawy, nie
przedstawiają
jakichkolwiek
przekonujących
argumentów,
podważających
prawidłowość i
słuszność
rozumowania Sądu I
instancji. Sąd meriti
prawidłowo wyważył
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe sprawy
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynu

oskarżonego i słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną, będzie wymierzenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym. W przekonaniu Sądu Okręgowego, wyłącznie takie właśnie rozstrzygnięcie, będzie adekwatne w celu uświadomienia oskarżonemu naganności postępowania, jak również stanowić będzie dla niego właściwą nauzkę i przestrozę na przyszłość. Sąd Rejonowy słusznie wskazał, iż brak okoliczności przemawiających za uwzględnieniem wniosku obrońcy oskarżonego o nadzwyczajne złagodzenie kary. W realiach niniejszej sprawy niewątpliwym bowiem jest, iż oskarżony, swym postępowaniem, polegającym na dokonaniu zaboru papierosów (których w istocie wartość nie była duża) grożąc pokrzywdzonemu użyciem przemocy - pokazując mu przedmiot przypominający

broń znajdujący się pod kurtką, a następnie wyciągając pistolet pneumatyczny i kierując go prosto w twarz pokrzywdzonego ze słowami "chcesz dostać kulkę za papierosy" - postąpił w sposób wyjątkowo nikiemny i brutalny. Oceniając czyn oskarżonego kategorycznie trzeba stwierdzić, że cechuje go wysoki stopień społecznej szkodliwości, a tym samym, przestępstwo jego nie zasługuje na łagodniejsze traktowanie. Faktem też jest, iż w stadium przygotowawczym postępowania oskarżony przyznał się do stawianego mu zarzutu, złożył wyjaśnienia odnośnie okoliczności przedmiotowego zdarzenia i zwerbalizował skrucę z powodu popełnionego czynu. Tym niemniej, w ocenie sądu odwoławczego, nie jest to wystarczającym argumentem przemawiającym za zastosowaniem w stosunku do oskarżonego

dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. W przypadku oskarżonego należy mieć na względzie takie okoliczności jak fakt, iż oskarżony bez żadnego powodu, po to tylko, aby dokonać zaboru paczki papierosów (bynajmniej nie towaru pierwszej potrzeby), wykorzystując schowany pod odzieżą pistolet zagroził pokrzywdzonemu, który próbował uniemożliwić mu dokonanie kradzieży.

Jednakowoż w tym miejscu, zaznaczyć należy, iż oskarżony twierdził, jakoby był wówczas pod wpływem alkoholu (spożywał wcześniej piwo), a nadto, że był w trudnej sytuacji związanej z utratą pracy w związku z sytuacją epidemiologiczną.

Przy czym, do takiego postąpienia nie zmusiła go żadna wyjątkowa sytuacja (co byłoby widoczne np. przy zaborze produktów spożywczych z powodu głodu). W kontekście powyższego, eksponowanie

<p>skruchy i żalu oskarżonego, owszem ma znaczenie, ale nie decydujące. W kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, a także fakt, iż w istocie rzeczy wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, są znaczne, trafnie Sąd Rejonowy uznał, że brak podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do A. K..</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju tj. grzywny lub kary ograniczenia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.				
3.3.	Rażąca surowość orzeczonej kary w stosunku do postawy oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym gdzie oskarżony złożył wyczerpujące zeznania w zakresie zarzucanego mu czynu, przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyraził skruchę oraz dokładnie opisał okoliczności popelnienia przestępstwa oraz przyczyny popelnienia przez niego przestępstwa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności stwierdzić należy, iż jest on chybiony. Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy				

prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego T. W. i słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a

więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy,

których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Zdaniem Sądu odwoławczego sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa oraz jego właściwości i warunki osobiste, a nade wszystko okoliczności przestępstwa - wskazane w punkcie 3.2 - pozwalają

przypuszczać, że
kara w formie i
rozmiarze
ustalonym przez
Sąd merytoryczny
zapewni, iż
oskarżony będzie
przestrzegał
porządku prawnego
i nie wejdzie
ponownie w konflikt
z prawem.
Podkreślić należy,
iż w ocenie
sądu odwoławczego,
występek
oskarżonego
zasługuje na
potępienie i
dyskwalifikuje
możliwość
zastosowania
względem niego
dobrodziejstwa
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary.
Mając na uwadze
okoliczności
popelnienia
zarzucanego mu
czynu (w tym czas
i miejsce, sposób
działania sprawcy),
oraz w aspekcie
faktu, iż oskarżony
był uprzednio,
dwukrotnie karany
(za przestępstwo
usiłowania kradzieży
z włamaniem oraz
prowadzenie
pojazdu
mechanicznego w
stanie nietrzeźwości
i wówczas sąd
dał oskarżonemu
szansę wymierzając
kary wolnościowe)
uzasadnione jest

<p>twierdzenie, iż wyłącznie kara bezwzględna na poziomie 2 lat będzie karą sprawiedliwą. W ocenie sądu odwoławczego czyn popełniony przez oskarżonego nie miał w jego życiu charakteru incydentalnego, widoczne jest występujące nieposzanowanie porządku prawnego i zasad współżycia społecznego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju tj. grzywny lub kary ograniczenia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie czynów inkryminowanych oskarżonemu w sposób wszechstronny i</p>		

wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 4 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U.	

2013.663 j.t.)
zasądził od
oskarżonego A.
K. na rzecz
Skarbu Państwa
kwotę 300 tytułem
opłaty za drugą
instancję i kwotę
20 złotych tytułem
zwrotu wydatków
(to jest tytułem
zryczałtowanych
kosztów doręczeń)
związanych z
postępowaniem
odwoławczym.
Bowiem oskarżony
jest młodym
człowiekiem i przy
wykazaniu
minimum dobrej
woli oraz chęci
będzie w stanie
uiścić należności
na rzecz Skarbu
Państwa (tym
bardziej, że istnieje
możliwość
uregulowania
kosztów sądowych
w formie ratalnej).
Zatem obciążenia na
poziomie
ukształtowanym
orzeczeniem sądu
odwoławczego będą
współmierne do
wagi czynu mu
przypisanego i będą
stanowiły dla niego
dolegliwość, lecz
nie przekraczającą
stopnia zawinienia i
społecznej
szkodliwości jego
czynu, jak i
jego możliwości
finansowych.

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. K..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 29 października 2020 roku w sprawie II K 467/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana